

Sygn. akt VIII GC 946/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa G. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko D. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód G. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł w dniu 10 marca 2015 roku pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko D. Z., w którym zażądał zasądzenia kwoty 1467,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz domagał się zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) S.A. w W. (poprzednia nazwa (...) S.A.) na rzecz pozwanego na podstawie zawartej pomiędzy stronami umowy. Podał, iż umowa została zawarta na warunkach preferencyjnych dla pozwanego. Operator udzielił Abonentowi – pozwanemu ulgi na świadczone usługi w wysokości wskazanej w Warunkach Oferty Promocyjnej. Z uwagi na niedotrzymanie przez Abonenta warunków umownych została wystawiona nota obciążeniowa na podstawie art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne. Umową przelewu wierzytelności z dnia 18 listopada 2014 roku powód nabył od (...) S.A. w W. wierzytelność dochodzoną pozwem.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 17 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od tego orzeczenia wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż kwestionuje zarówno nakaz w części dotyczącej kwoty należności głównej jak i wysokość naliczonych odsetek za zwłokę. Podniósł, iż powód nie wskazał z jakiego tytułu dochodzi kwoty objętej pozwem, sposobu naliczanie dochodzonych pozwem kwot głównych jak też odsetek za zwłokę. Podła ponadto, iż faktury stanowiące przedmiot roszczenia znacznie różnią się wysokością kwot w nich podanych. Pozwany wskazał, iż powód nie przedstawił sposobu wyliczenia noty obciążeniowej.

W związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 r. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wskazał dodatkowo, iż data widniejąca na umowie różni się od daty wskazanej w pozwie, ze względu na fakt, iż w pozwie powołano datę jej rejestracji w systemie Operatora. Pozwany począwszy od faktury z dnia 9 czerwca 2013 roku zaprzestał wpłat. Poprzednik prawny powoda oświadczeniem z dnia 12 listopada 2013 roku wypowiedział pozwanemu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wskazał jakie kwoty pozwany powinien zapłacić. Powód wskazał, iż dochodzi zapłaty kwot wynikających z niezapłaconych faktur przez pozwanego wraz z odsetkami liczonymi od dnia następnego po dacie wymagalności każdej z faktur.

W piśmie z dnia 28 lipca 2015 roku pozwany podniósł, iż powód w żaden sposób nie odniósł się do zarzutów podniesionych w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, załączając jedynie dokumenty, na które powoływał się w pozwie i ograniczając się jedynie do stwierdzeń, że poprzednik prawny wskazał pozwanemu kwoty do zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 sierpnia 2011 roku (...) S. A. w W.,(która zmieniła następnie nazwę na T- (...)) zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas oznaczony do 1 lutego 2014 roku. Na mocy tej umowy pozwanemu została przyznana ulga zgodnie z warunkami oferty.

okoliczność bezsporna, nadto **dowód:** umowa z dnia 1.08.2011 r. /k. 37/.

Integralną częścią umowy były warunki oferty promocyjnej „Tańsze telefony i notebooki. Tylko dla biznesowych Abonentów T- M..”

Dowód: warunki oferty promocyjnej „Tańsze telefony i notebooki.” /k. 82-83 /.

(...) S.A. sporządził pismo wypowiadające pozwanemu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

dowód: wypowiedzenie /k.59 akt/

W dniu 18 listopada 2014 roku powód zawarł z (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności.

dowód: wyciąg z umowy – /k.53/

W dniu 12 grudnia 2014 roku powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności, a następnie wezwał go do zapłaty kwoty 1452,03 zł.

dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – /k.57/, wezwanie do zapłaty - /k. 58/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie powołanych wyżej dokumentów prywatnych. Należy wskazać, że żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości. Sąd uznał je za wiarygodne.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejsze sprawie powód dochodził należności wynikającej z umowy z dnia 1 sierpnia 2011 roku, którą nabył w drodze umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) S.A. w dniu 18 listopada 2014 r. Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Cechą charakterystyczną przelewu jest nie wymaganie w zasadzie do jego dojścia do skutku zgody dłużnika. Istotne

jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu. Samo zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie oznacza, iż przysługuje ona bezspornie nabywcy wierzytelności. Dłużnik może powoływać i podnosić te same zarzuty, które przysługują mu względem pierwotnego wierzyciela.

Bezsporne w sprawie było to, że pozwany w dniu 1 sierpnia 2011 r. zawarł z (...) S. A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Temu bowiem pozwany nie zaprzeczał. Pozwany podniósł jedynie zarzut braku wykazania wysokości roszczenia dochodzonego w niniejszym procesie, który zdaniem Sądu był zasadny.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił wysokości swojego roszczenia, nie przedstawił żadnych dowodów na jego poparcie, a zatem nie było podstaw do uwzględnienia powództwa. Należy zaznaczyć, że z przedłożonej treści umowy nie wynika wysokość należności, które winien zapłacić pozwany oraz w jakim terminie. Odwołanie jest jedynie do drugiej strony umowy, której jednakże powód nie przedstawił. Poza tym o wysokości należności nie świadczą postanowienia zawarte w warunkach oferty promocyjnej. Należy także zaznaczyć, iż o wysokości należności nie mogą świadczyć przedstawione faktury czy noty księgowe.

Warto zaznaczyć, iż faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego, który zgodnie z art. 245 k.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom. W orzecznictwie zauważa się, że wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 listopada 2007 roku, II CNP 129/07). Nigdy zatem faktura VAT nie będzie wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Może ona jedynie wskazywać na zawarcie przez strony ustnej umowy. Jednak treść takiej umowy oraz jej wykonanie przez strony zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami. W tym kontekście oczywistym jest, że sama faktura nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 2001 r., CKN 291/00).

Należy także dodać, iż przedłożone w niniejszej sprawie faktury i nota księgowa nie zostały nawet podpisane przez jakąkolwiek osobę, a zatem nie stanowią nawet dokumentu prywatnego. Poza tym w myśl art. 129 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność przez wskazane w powołanym powyżej przepisie. W świetle przepisów k.p.c. i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona podpisem pełnomocnika strony będącego adwokatem lub radcą prawnym kserokopia nie jest dokumentem. Kserokopia dokumentnie nie poświadczona za zgodność z oryginałem w sposób wskazany w art. 129 § 2 k.p.c., nie ma zatem mocy dowodowej i nie może stanowić podstawy do dokonywania ustaleń faktycznych (por. wyrok SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC z 1994 r., nr 11, poz. 206, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 19 czerwca 2013 roku, I ACa 166/13). Ponadto w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, iż „Kserokopia nie może być uznana za środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c.” (sygn. akt I ACa 1163/12, lex nr 1331131).

Mając powyższe rozważania na uwadze należy uznać, iż powód nie przedłożył żadnego dowodu świadczącego o wysokości należności. Jeszcze raz należy podkreślić, iż kwota abonamentu, którą był zobowiązany płacić pozwany nie wynika z przedłożonej umowy. Poza tym nie została wykazana zasadność kary umownej naliczonej w kwocie 868,94 zł. Powód nie udowodni nawet w jaki sposób została ona wyliczona i czy faktycznie w tym zakresie przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi. Nie udowodnił także, że wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostało doręczone pozwanemu.

Zatem powód, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie udowodnił wysokości dochodzonych należności. Nie zawnioskował bowiem żadnego dowodu na te okoliczności.

W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

W procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Istota zasady dotycząca ciężaru dowodów sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14).

W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

Zatem powód nie udowodnił, co słusznie podnosił pozwany, wysokości dochodzonego roszczenia.

Dodać należy, iż nie było podstaw do uwzględnienia wniosku powoda zawartego w piśmie z dnia 10 września 2015 roku w przedmiocie zezwolenia na złożenia pisma przygotowawczego, w którym chciał się odnieść do twierdzeń pozwanego zawartych w piśmie z dnia 28 lipca 2015 roku. Pozwany bowiem nie podniósł nowych okoliczności i dowodów, niż te które podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Wskazał po raz kolejny na nieudowodnienie roszczenia przez powoda. Powód był już natomiast zobowiązany do złożenia pisma przygotowawczego, w którym miał odnieść się do twierdzeń pozwanego o nieudowodnieniu wysokości roszczenia. Wobec tego nie było żadnych nowych okoliczności, do których miałby się odnieść powód, a tym samym do zezwolenia na złożenie kolejnego pisma przygotowawczego. Powód ustosunkowując się do sprzeciwu pozwanego miał możliwość zgłoszenia wszystkich twierdzeń i dowodów, które by wykazały zasadność jego roszczenia, czego nie uczynił. Poza tym przedłużyłoby to znacznie postępowanie, a nadto pełnomocnik powoda, gdyby się stawił na rozprawie, mógł ustosunkować się wówczas do jego treści.

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 6 k.c. powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Sylwia Roszak